

ZNIČILA ICH ŽIVOTY. TERAZ ONI ZNIČIA JU.

ANGELA MARSONSOVÁ

MŔTIVE SPOMIENKY

IKAR

ANGELA MARSONSOVÁ

MÉRTVE SPOMIENKY

ZNIČILA ICH ŽIVOTY. TERAZ ONI ZNIČIA JU.

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Angela Marsons
DEAD MEMORIES

Copyright © Angela Marsons, 2019
First published in Great Britain in 2019
by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
Translation © 2026 by Martina Šturcelová
Jacket design © 2026 by Diana Delevová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0643-0

*Túto knihu venujem Maureen Kingovej,
ktorá medzi nami už nie je,
ale nikdy na ňu nezabudneme.*

17. júna

Amy Wildovej zaplavilo žilu tekuté zlato a vydalo sa na cestu po celom tele. Zavrela oči. Predstavovala si, ako sa jej horúca biela krása valí do mozgu.

Účinok sa dostavil takmer okamžite. Pôžitok sa jej rozlial do každého kúska bytosti tak intenzívne, až to skoro bolelo. Eufória ju preniesla na inú planétu, do odlišného sveta na doposiaľ neobjavené miesto. Ešte nikdy nezažila taký úžasný pocit. Telom jej pulzovalo čisté nadšenie. Na jej kožu, svaly aj šlachy narážala jedna vlna extázy za druhou a prenikala až do špiku kostí. Usilovala sa ju udržať, no pomaly prichádzala o silu.

Nechoď preč. Milujem ťa. Potrebujem ťa. Neodchádzaj, kričala, prosila, žobronila jej myseľ. Zúfalo zvierala blažený pocit čo najdlhšie.

Posledné záchvevy šťastia sa postupne vytratili. Otočila hlavu doľava a tajne sa usmiala na svoju spriaznenú dušu priateľa Marka ako vždy, keď si spolu šľahli heroín.

Mark však nevyzeral dobre. Uvedomila si to aj napriek únave, ktorá ju po každej dávke sťahovala do prívetivej temnoty zabudnutia.

Vnímal, že obaja sedia na zemi v neznámej izbe. Cez ríffovú bundu ju hrial radiátor. Na zápästí mala putá, ale bolo jej to jedno. Po takomto tripe na ničom nezáležalo.

Pokúsila sa vysloviť Markovo meno, no odmietalo sa jej pretlačiť cez pery.

S Markom sa čosi dialo.

Nemal zatvorené oči, nepoddal sa hrejivej driemote. Rozšírenými zreničkami bez žmurknutia cival na jeden bod na strope.

Amy sa chcela natiahnúť a dotknúť sa ho, zatriasť ním, aby sa prebudil.

Túžila sa naňho usmiať, skôr než podľahne tme.

Nemohla však pohnúť ani svalom.

Niečo sa jej nezdalo. Obvyklá ťažoba, ktorá jej vsa-kovala do kostí, v nej vyvolávala letargiu a pocit, akoby mala na sebe závažie. Doteraz však vždy nazbierala dosť energie, aby sa otočila a pritúlila k Markovi.

Zmocňovalo sa jej vyčerpanie, zatváralo jej viečka, uspávalo ju, ale musela sa pokúsiť dotknúť Marka.

Napriek zahmlenej myslí sa usilovala zo všetkých síl pohnúť aspoň jedným prstom. Bez odpovede. Správa sa nedostala z mozgu.

Bojovala so zakrádajúcou sa ospanlivosťou, no akoby jej niekto pretiahol cez hlavu perinu.

Pripadala si bezmocná, slabá, nevládala zahnať temnotu. Vedela však, že Mark ju potrebuje.

Bolo to zbytočné. Nedokázala uniknúť pred tieňmi, ktoré ju prenasledovali.

Skôr než sa jej zavreli oči, začula, ako sa zabuchli dve-re bytu.

1. kapitola

Kim tuhla sánka z neustáleho dráždivého zvuku, ktorý jej doliehal k ľavému uchu.

Otvorila garáž, aby vzduch ťažký od prísľubu búrky aspoň trochu rozhýbal júnový vánok. Vletela jej dnu mora a teraz vytrvalo narážala do šesťdesiatwattovej žiarovky.

Kim však nerozčuľoval ten zvuk.

„Ak sa nudíš, pokojne vypadni,“ zavrčala, keď sa z výpletu kola uvoľnilo pár kúskov hrdze a dopadlo jej na rifle.

„Nenudím sa, iba premýšľam,“ odvetila Gemma, naklonila hlavu a zahľadela sa na moru, ktorá sa pomaly dopracovávala k mŕtvici.

„Presvedč ma,“ prehodila sucho Kim.

„Uvažujem, či vezmem kvety so sebou, alebo ich doma naaranžujem do vázy.“

„Hm,“ zamrmlala neurčito Kim a ďalej zoškrabovala hrdzu.

Vedela, že Bryant aj mnohí ďalší mali výhrady voči jej priateľstvu s tínedžerkou, ktorú Kimina nemesis doktorka Alexandra Thornová využila a zmanipulovala, aby zabila Kim.

Podľa Bryanta malo byť dievča za mrežami vo väznici Drake Hall, kde momentálne sedela aj Kimina matka. Gemma sa tam kedysi stretla so sociopatickou psychiat-

ričkou, ktorá považovala za svoje životné poslanie mučiť Kim pri každej príležitosti, pretože ukončila jej choré experimenty na zraniteľných pacientoch.

Bryant si nevedel predstaviť nijaké okolnosti, za akých by sa dalo priateľiť s niekým, kto chce druhému vziať život. Mal v tom jasno. Ibaže také jednoduché to nebolo. Kim totiž dokonale chápala, ako vie Alexandra Thornová využiť každú slabosť alebo zraniteľné miesto človeka. Vedomé aj také, o ktorých ľudia ani len netušili. Navyše Gemma prežila otrasné detstvo a vôbec to nebola jej vina.

Kim na jej odpoveď nereagovala, no nie preto, že by voľačo zľahčovala. Skrátka iba neverila, že kvety nakoniec budú potrebné.

Gemmina matka si počas dcérinho života odpykávala jeden trest za druhým a dieťa vždy hodila na krk tomu z príbuzných, ktorý bol práve ochotný ujať sa ho. Až kým nakoniec neostal nikto. Gemma teda začala predávať svoje telo, aby mala na jedlo. Napriek tomu bola z nejakého dôvodu s matkou v pravidelnom kontakte a pri každej príležitosti ju navštevovala.

O týždeň ju mali prepustiť, no zakaždým sa zamotala do ďalších problémov a trest jej predĺžili.

Kim nezáväzne ponúkla Gemme, nech radšej príde za ňou a nechodí na ulicu, keď vyhladne. Nevedela jej síce ponúknuť gurmánsky zážitok, no hodiť do rúry plech mrazených hranolčekov alebo pizzu zvládla.

Gemma ponuku naďalej využívala, hoci sa jej pred mesiacom podarilo získať polovičný úväzok v knižnici v Dudley.

„Ako sa ti darí v práci?“ spýtala sa Kim a vyhla sa téme Gemminej matky.

Gemma čosi zamrmlala a Kim sa zasmiala.

Niekedy bola Gemma dospelá osemnásťročná žena zocelená rozhodnutiami a všetkým, čo jej osud postavil do cesty. Inokedy mala jednoducho len osemnásť.

Navyše Kim neplánovaná spoločnosť neprekážala. Aspoň nie v tento deň.

„Gem, možno to nie je až také...“

„Otupujúce?“ skočila jej Gemma do reči. „Je to vrchol nudy,“ vyhlásila otrávene. „Vydávam požičané knihy, prijímam vrátené. Ukladám knihy do regálov. A pred zatvorením mám tú česť čistiť klávesnice verejných počítačov.“

Kim šklblo kútikmi. Počúvať Gemmine sťažnosti na prácu ju bavilo viac než jej náreky, že si nevie nijakú nájsť.

„Včera za mnou prišla jedna milá stará pani,“ pokračovala Gemma a vstala. Nahrabila sa, predstierala, že sa tacká s palicou, pridala aj roztrasený hlas: „,Prepáčte, slečinka, mohli by ste mi, prosím, ukázať, ako mám poslať synovi na Nový Zéland tieto fotky?‘ Strčila mi do ruky praveký digitálny fotoaparát. Prisahám...“

„Moment,“ prerušila ju Kim, keď jej zazvonil telefón. „Stonová,“ ohlásila sa a zotrela si hrdzu z džínsov.

„Nerada ruším, inšpektorka, ale v Hollytree sa niečo stalo. Informácie boli trochu skomolené. Mám len adresu a jedno slovo,“ ozvala sa dispečerka.

„Dajte mi adresu,“ vyzvala ju Kim a vstala.

„Chaucerov blok, byt štyri B.“

Zovrelo jej žalúdok. Rovnaký dom, o tri poschodia nižšie. Práve dnes, dočerta.

„Dobre, idem. Pošlite tam aj Bryanta.“

„Rozkaz.“

„Aké slovo to bolo?“ spýtala sa.

„Mŕtvi, inšpektorka.“

2. kapitola

Kim sa na svojej nindži bez problémov preplietala bludiskom ulíc, slepých uličiek a skratiek, priťahovala zvedavé pohľady skupiniek ľudí, čo sa sporo odetí zhromažďovali na chodníkoch, aby si užili nočný vánok.

Slnko zapadlo pred pätnástimi minútami a zanechalo po sebe krvavo mramorovú oblohu a teplotu stále blízko dvadsiatky. Čakala ich ďalšia dlhá, lepkavá noc.

Kim preklučkovala medzi kontajnermi a zamierila k Chaucerovmu bloku, teda prostrednej veži v obéznom bruchu rozľahlého sídliska Hollytree.

Chaucerovka bola z tunajších vežiakov najdrsnejšia a bývalo v nej to najhoršie, čo môže spoločnosť ponúknuť.

Počas prvých šiestich rokov života to bol aj Kimin domov. Za bežných okolností držala tú spomienku pripichnutú na nástenke v najvzdialenejšom kúte mysle. Dnes nie. Mala ju priamo pred očami.

Prešmykla sa medzi dvoma policajnými vozidlami, sanitkou a motorkou rýchlej zásehovej služby a zaparkovala za Bryantovou Astrou Estate. Býval o niekoľko kilometrov bližšie a Kim stratila pár minút, kým zo svojho domu vypoklonkovala Gemmu. Dievča s vytreštenými očami chrlilo zvedavé otázky, k čomu ju volajú.

Kim by to aj tak neprezradila, no v skutočnosti to ani nevedela.

„Sviňa na motorke!“ zahulákala niekto v dave, keď si zložila prilbu.

Prehrabla si krátke čierne vlasy, aby ich odlepila od pokožky, a pokrútila hlavou. Túto nadávku nepočula už najmenej tri dni.

Hlúčik okolo krikľúňa sa zasmial, Kim ich ignorovala a zamierila k vchodu vežiaka.

Prešla cez vonkajší aj vnútorný kordón a pri výťahoch a schodisku narazila na múr policajtov.

Výťah vpravo mal otvorené dvere a visel pod úrovňou podlahy, evidentne bol mimo prevádzky.

„Dobry večer, inšpektorka,“ pozdravila ju policajtká a podišla k nej. „Funguje len jeden výťah,“ ukázala na displej, z ktorého Kim vyčítala, že kabína sa práve nachádza na piatom poschodí. „Vypratávame spodné aj vrchné podlažie.“

Kim prikývla. Schodisko nechali voľné pre políciu, zatiaľ čo výťah zostal prístupný obyvateľom.

Evakuovať celú budovu pre incident na jednom podlaží neprichádzalo do úvahy, takže museli situáciu nejakým spôsobom koordinovať.

Kim sa vybrala po schodoch na štvrté poschodie.

Po zlomenine spreď troch mesiacov, keď počas vyšetrovania predošlého prípadu spadla zo strechy dvojposchodovej budovy, jej ľavá noha, našťastie, zosilnela natoľko, že to zvládala.

Na každom poschodí stála hliadka a dbala na to, aby sa nikto nepriblížil k miestu činu. Jeden zo strážnikov na štvrtom poschodí sa na Kim usmial a podržal jej dvere do chodby.

Pokračovala rovno k otvorenému vchodu.

Vtom jej do cesty vstúpil inšpektor Plant.

„Čo to má znamenať?“

„Mohli by ste chvíľu zostať tu?“ požiadal ju a otočil sa. Kim ho prebodla pohľadom. Poznala ho dobre, niekoľkokrát s ním pracovala. Na čo sa to hral, dopekla?

„Plant, ak neuhnete...“

„Váš kolega Bryant,“ prerušil ju nervózne Plant. „Nechce, aby ste tam šli.“

„Čo to trepete, doriti?“ rozčúlila sa. Nachádzali sa na mieste činu, ona bola hlavná vyšetrovatelka a chcela vstúpiť.

„Seriem na to, čo...“ Veta ostala visieť vo vzduchu, keď sa za inšpektorom objavil Bryant.

Plant ustúpil.

Bryant mal bledú strhanú tvár a oči plné hrôzy. Takto príšerne nevyzeral ani vtedy, keď počas minulého veľkého prípadu ležal na zemi a Kim mu tlačila na brucho, aby zastavila vytekajúcu krv. Keby strážnici nevedeli, že je detektív, už by ho niekto balil do izotermickej záchranej deky.

„O čo ti ide, Bryant?“

„Nechod' tam, šéfka,“ povedal ticho.

Kim sa snažila pochopiť, čo sa deje.

Spolu už boli svedkami toho najhoršieho, čo si ľudia vedia vzájomne urobiť. Hľadeli na telá, okolo ktorých sa vznášal pach krvi. Videli mŕtvolu v najhoršom štádiu rozkladu, hemžiacu sa červami a muchami. Spoločne vykopali zo zeme telá nevinných dospievajúcich dievčat. Bryant vedel, že Kimin žalúdok znesie prakticky čokoľvek, tak prečo jej akurát teraz bránil vojsť dnu?

Odtiahol ju bokom. „Prosím ťa ako priateľ, Kim. Nechod' tam.“

V pracovnom čase ju nikdy nevolal Kim. Ani raz.

Čo tam našiel, dopekla?

Zhlboka sa nadýchla a škaredo naňho zazrela.

„Uhni mi z cesty, Bryant. Okamžite.“

3. kapitola

Kim sa predrala pomedzi personál, ktorý slúžil ako navádzací koridor k miestu činu. Nikto jej nevenoval bohvieakú pozornosť.

Čakali ju, tak aký problém mal Bryant? Cítila ho stále v päťach.

Prečo z toho robil takú vedu?

Múr uniforiem sa rozostúpil a Kim zmeravela.

Na niekoľko krátkych sekúnd stíchli všetky zvuky a oči prestali vnímať pohyb, pretože uviazli na výjave pred ňou.

V ústach jej vyschlo a uvažovala, či neodmlie. Pocítila na lakti Bryantovu ruku. Podoprel ju.

Otočila sa a pozrela naňho. V tvári mal vpísaný strach a obavy.

Pochopila. Už vedela, prečo sa ju snažil ochrániť.

Prehltla nevoľnosť a obrátila sa späť. Potláčala pritom pocit, že všetko sa odohráva spomalene.

O radiátor sa opieral vyziabnutý čiernovlasý muž okolo osemnástky. Jeho mŕtve lesklé oči hľadeli priamo pred seba, hlava mu klesla doľava. V rifliach sa strácali kostnaté nohy. Z krátkych rukávov trička trčali snehobiele ruky sotva hrubšie než biliardové tágo.

Bol nepochybne mŕtvy, no jeho telo sa pohybovalo, rytmicky sa triaslo.

Kim skĺzla pohľadom po jeho pravej ruke k zápästiu s putami, ktoré boli stále pripnuté k radiátoru aj k zápästiu dievčiny. Venovali sa jej záchranári a to spôsobovalo tie zvláštne šklbavé pohyby.

Ku Kim sa postupne predierali okolité zvuky, akoby jej niekto pomaly snímal slúchadlá z uší.

„Treba ju previezť, Geoff,“ ozval sa jeden zo záchranárov. „Nahodili sme ju už dvakrát, nabudúce...“

Nedopovedal, nebolo treba.

Kim sa uhla, keď dievča bez námahy zdvihli na nosidlá. Záchrana života má prednosť pred zachovaním dôkazov.

Kým záchranári pracujú, nič sa nevyšetruje.

Pri dvíhaní dievčiny nikto nezafučal od námahy. Bola ešte chudšia než mŕtvy chlapec vedľa nej. Kosti jej ledva zakrývala tenká, miestami ovisnutá koža. Na vpadnutej mladistvej tvári pod pokožkou ostro vystupovali líčne kosti a brada. Oči lemovali tmavé kruhy, pleť pokrývali hnisajúce rany.

Muži ju niesli ku dverám a z úst sa jej vydral tichý ston.

Cestou okolo Kim odkopol druhý záchranár niečo z cesty. Pristálo jej to pri nohách.

Začula, ako Bryant prudko zalapal po dychu, keď na zemi zbadal prázdnu fľašu od koly.

Kim sa v duchu upokojovala. Myslela si, že na ňu budú všetci zízať a čakať, než zareaguje. Každá bunka jej tela túžila kričať.

Nikto sa však na ňu nepozeral. Samozrejme. Netušili súvislosti.

Chlapec a dievča pripútani k radiátoru. Fľaša od koly. Taký istý byt, len o pár poschodí vyššie.

Neznesiteľná horúčava vonku. Chlapec mŕtvy, dievča nažive.

Nemali poňatia, že Kim pred sebou vidí opakovanie najtraumatickejšieho zážitku svojho života.

Bryant áno. O jednej veci však nevedel ani on.

Dnes uplynulo presne tridsať rokov.

4. kapitola

Kim zaparkovala nindžu pri halessowenskej policajnej stanici pred jedenástou.

Od únavy síce mala chuť zamieriť rovno domov, no neprekvapilo ju, keď si v telefóne našla správu od Woodyho s rozkazom, aby z miesta činu bez ohľadu na čas prišla hneď na stanicu.

S radosťou sa zbavila Bryanta, ktorý sa jej asi stokrát spýtal, či je v poriadku, a skúmavo jej hľadel do očí, akoby z nich chcel vyčítať jej pocity.

Presvedčila ho, že sa nič vážne nedeje, a teraz bolo načase presvedčiť o tom aj Woodyho.

„Pane,“ pozdravila, keď nakukla do dverí. Vošla a nechala ich otvorené. Predovšetkým nenápadne, pomyslela si.

„Zatvorte,“ prikázal.

Toľko k téme nenápadnosti.

Kim zastala za stoličkou tvárou k jeho stolu.

Stále tam sedel aj takto neskoro a o dlhom dni svedčilo len pár záhybov na dokonale bielej košeli a povolená kravata.

„Čítal som hlásenie. Povedzte mi viac o mieste činu.“

„Zatiaľ nevieme, či to vôbec bol nejaký zločin,“ začala.

„Dvaja mladí ľudia, drogy, on sa predávkoval, ona takmer. Zajtra sa zúčastním na pitve, ale podľa mňa to bolo len nešťastné predávkovanie.“

„Je to všetko?“ spýtal sa Woody a stvrdli mu rysy.

Kim výrečne rozhodila rukami. Netušila, čo chce jej šéf počuť. „Bryant dorazil skôr než ja...“

„Zjavne tam aj ostal sám, keďže mi to tak podrobne opisujete.“

„Neviem, čo presne...“

S rastúcim podráždením mu tvrdol pohľad. „Našli sa použité ihly? Mal muž zaškrtenú ruku? Boli ste tam vôbec?“

Kim sa na chvíľu zamyslela, než odpovedala.

„Po príchode som vošla do väčšej z dvoch izieb, mala asi tri krát tri metre. Napravo stáli dvaja strážnici a seržantka. Jeden blondiak, dvaja tmavovlasí, jeden mal na ľavom predlaktí tetovanie orla, blondiak bol bradatý.“

„Stonová, asi...“

„Naľavo sa nachádzal tretí strážnik nad dvoma záchranármi, ktorí sa snažili udržať ženu pri živote. Mimochodom, predtým už dvakrát zomrela...“

„Sklapnite, Stonová,“ prerušil ju ostro Woody.

„Áno, pane.“

„Čo putá pripnuté k radiátoru?“

„Áno, pane,“ prikývla a všemožne ten obraz vytláčala z mysle.

„Nenapadlo vám spomenúť, že ...“

„Zhoda náhod,“ prerušila ho Kim, pevne presvedčená, že je to tak.

„Neveríte na náhody.“

„Myslím si, že to bola nehoda pri sexuálnych hrách. Niečo ako ,ty to pichneš mne, ja tebe‘ a vymklo sa im to z rúk. Istotne tam niekde nájdeme feťácke náradie, technici ho pozbierajú a dajú na analýzu.“

„Nevidíte v tom teda nijakú podobnosť?“ spýtal sa Woody.

„S čím?“ zareagovala Kim naschvál nekonkrétne, akoby jej niečo také ani vo sne nenapadlo.

V skutočnosti len čo vstúpila do izby o pár poschodí pod bytom, v ktorom kedysi šesť rokov žila, okamžite sa preniesla o tridsať rokov späť a videla pri radiátore ležať svojho mŕtveho brata. Jej mozog však vzápätí prepol do pracovného režimu a uvedomila si, že ide iba o náhodu a s jej detstvom to nijako nesúvisí. Bolo to síce smutné, ale decká brali drogy a zabili ich.

Úmrtie mladíka bolo nešťastím, no Kim ani Mikeyho sa to vôbec netýkalo.

Malo jej dôjsť, že Woody si vybaví najzásadnejšie fakty z jej osobného spisu. Hoci o tom spolu nikdy nehovorili, bolo jej jasné, že jej šéf vie details, o ktorých nepovedala takmer nikomu na svete. Dokonca aj Bryant poznal len hrubé obrysy.

„Pýtam sa znovu, Stonová. Ste presvedčená, že na vás sa to absolútne nevzťahuje?“

Kim nezaváhala. „Som, pane,“ odvetila a myslela to vážne.

Takmer.

5. kapitola

V utorok ráno stihla Kim doma do siedmej vypíť kanvicu kávy, prebehnúť a nakrímiť svoju nespoločenskú a energickú borderskú kóliu Barneyho, doraziť do práce a pripraviť sa na Bryantov skorý príchod.

„Dobré ránko, šéfka. Si...“

„Je mi fajn a nie je dôvod, prečo by som nemala byť. Jasné?“

„Ako si sa vyspala?“ opýtal sa jej to isté, iba inými slovami.

„Dobre,“ odvetila a naliala si v ten deň už štvrtú kávu. Bola to nehanebná lož.

Neskoro v noci sa prešla s Barneyom, uložila sa do postele a okamžite bola zase bdelá. Hľadela do tmy, v duchu si prehrávala scénu z večera a zaháňala myšlienky, čo sa jej v hlave predierali von zo škatule, v ktorej ich mala uschované.

Vzala si na pomoc všetky staré návyky, aby zabuchla dvere pred dotieravými spomienkami. Vybrala si v duchu jednu z obľúbených trás, po ktorej sa rada prevážala na motorke – cez Stourton na bridgnortskú cestu, okolo dedinky Six Ashes a cez dediny Enville a Morville.

Predstavovala si, ako zvierá riadidlá svojej nindže, nakláňa sa do zákrut, ide na plný plyn, zrýchľuje, aby udržala motorku pod kontrolou na trase, ktorú dokona-

le poznala. Za bežných okolností by cítila, ako jej myseľ reaguje na potrebu sústredenia, telo by sa jej napína- lo a prispôbovalo, až kým by jej nakoniec myšlien- ky skĺzli inam, na chvíľu by unikla pred spomienkami a zaspala.

Včera v noci však nie. V predstavách štyrikrát havaro- vala, pretože jej mozog odmietol cvičenie, ktoré bolo jej osobnou verziou počítania ovečiek.

Videla pred sebou chlapcovo telo bez života opreté pri radiátore a ležanie v tichej temnote spálne jej vôbec nepomáhalo.

Nakoniec vstala, uvarila si kávu a pár hodín pracova- la na motorke, kým sa pustila do rannej rutiny, ktorá sa nebezpečne podobala večernej.

„Je to kofeínový tik, alebo ma len tak rada vidíš?“ za- vtipkoval Bryant.

„Asi puknem od smiechu.“

Bryant na ňu zaškútil. „To má byť pokus o vtip?“ opý- tal sa a sklopil oči na ľavú stranu svojho brucha, ktoré mu pred mesiacom prebodla takmer trinásťcentimetrová čepeľ.

„Ježiši, Bryant, tak som to ne...“

„Dobré ráno,“ zachránil ju Penn.

Najprv postavil na voľný stôl potravinovú nádobu, po- tom si zložil tašku a hodil ju pod svoj stôl.

„Ospravedlňujem sa, že idem neskoro, šéfka,“ prihr- nula sa Stacey a zvalila sa na stoličku, na ktorej predtým sedával Kevin Dawson.

Kim vedela, že kolega všetkým každý deň chýba. Ešte stále občas čakali, že sa dorúti a utrúsi nejakú drzú po- známku. Už sa to však nedialo tak často ako na začiatku. Čas plynul a pomaly sa s tým vyrovnávali.